

Lavastuses kõlav muusika:

Pete Townshend "Who Join Together" (The Who);
Paul Simon "Mrs. Robinson" (Simon & Garfunkel);
Joni Mitchell "Big Yellow Taxi";
John Lennon, Paul McCartney "Hey Jude" (The Beatles);
Richard Wright, Clare Torry "The Great Gig in the Sky"
(Pink Floyd);
Paul Simon "The 59th Street Bridge Song (Feelin' Groovy)"
(Simon & Garfunkel);
Charles Trenet "La Mer";
Franz Xaver Gruber, B.S. Ingemann "Glade jul";
Taani lastelaul "Med hænderne"

Näidendi esitusõigusi vahendab Eesti Teatri Agentuur.

Tallinna Linnateater

Lai 23, Tallinn 10133
linnateater.ee

facebook.com/linnateater
twitter.com/linnateater
instagram.com/linnateater

Kavalehe koostas Helen Männik,
kujundas Katre Rohumaa,
fotod proovist Siim Vahur

**Mogens Rukov,
Thomas Vinterberg**

Kommuun

(Kollektivet)

Taani keelest tõlkinud **Eva Velsker**

Lavastaja	Elmo Nüganen
Kunstnik	Kristjan Suits
Kostüümikunstnik	Reet Aus
Muusikalised kujundajad	Riina Roose Jaak Jürisson
Valguskujundaja	Neeme Jõe
Helikujundaja	Arbo Maran
Etenduse juht	Ingrid Noodla

Esietendus 7. detsembril 2019 Põrgulaval

Teatri peanäitejuht: Elmo Nüganen

Teatri direktor: Raivo Põldmaa

Trupp tänab:

Jan Kaus, Anu Saluäär, Ingmar Jõela,

Eva Toulouze, François Arnould

Osades

Erik	Indrek Ojari
Anna	Hele Kõrve
Freja	Aurora Aleksandra Künnapas (külalisena)
Emma	Sandra Uusberg
Virgil	Marko Matvere (külalisena)
Mona	Ursula Ratasepp
Ole	Rain Simmul
Ditte	Külli Teetamm
Steffen	Andres Raag

Mogens Rukov
Allikas: Taani Filmiinstituut

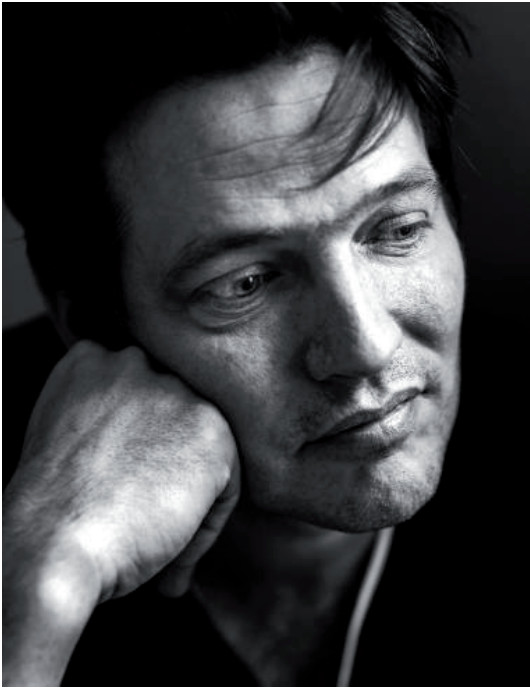
MOGENS RUKOV

Mogens Rukov (1943–2015) oli Taani filmikunsti ja -õppe üks olulisemaid suurkujusid. 1943. aastal sündides viidi Rukov haiglast otse lastekodusse. Ta kasvas üles kasuvanematega koos Kopenhaagenis. 1974. aastal lõpetas ta Kopenhaageni ülikoolis skandinaavia filoloogia ja filmi eriala ning aasta hiljem asus professorina tööle Taani filmikooli, kus asutas 1985. aastal stsenaaristika õppetooli ning juhtis seda 2008. aastani. Ühtlasi tegutses ta külalisõppejõuna Jeruusalemma, Tel Avivi, New Yorgi, Berliini, Müncheni, Londoni ja Stockholmi filmikoolides. Filmiuurijate sõnul on tema panus Taani filmikunsti, eeskätt stsenaaristika arengusse olnud määrava tähtsusega. Ta on olnud konsultant paljude filmide ja teleseriaalide juures, ühtlasi kirjutanud stsenaariume ning olnud kaasautor.

Rukovi õpetussõnade järgi esitavad igasugused reeglid ja piirangud inimesele väljakutse, tõstes nii viisi esile tema tõelise loovuse. Sarnasel ideel põhineb ka „Dogma 95“ liikumine, mille kontseptsiooni konsultandiks ja hiljem ka paari filmi kaasautoriks Rukov oli. Ühtlasi jagas ta ülikoolis oma õpilastele rangelt limiteeritud ülesandeid, et kutsuda õpilastes esile loomingulist mõtlemist. Rukovi stsenaaristika printsiipide järgi sünnib kvaliteet tavalise

loo ja ootamatute intsidentide koosmõjul – kuidas paljusid puudutav lugu, mille argisuse ja loomulikusega on võimalik samastuda paljudel, sisaldab ootamatuid pöördeid ja üllatusi, mis normaalsusse kiilu löövad.

Sarnane põhimõtte rakendub ka Thomas Vinterbergi „Perekonnapeos“, mille kaasautoriks Mogens Rukov oli. Thomas Vinterberg oli Taani filmikoolis Mogens Rukovi õpilane. Vinterberg on meenutanud: „Me vist monteerisime „Perekonnapidu“ pool aastat ja kui film oli valmis, vaatasime seda koos minu hea sõbra, stsenaristi ja õpetaja Mogens Rukoviga. Ja pärast vaatamist oli õhus vaikiv nõusolek, et me ebaõnnestusime. Ma ei tundnud pärast filmi vaatamist mitte midagi. Aga siis tuli Cannes ja me saime kulla.“ Hiljem tegid Mogens Rukov ja Thomas Vinterberg veel koostöid, sealhulgas ka „Kommuuni“, mis esietendus Viini Burgtheateri laval, ent „Perekonnapidu“ oli ja jäi nende kõige edukamaks ühisloominguks. Pärast Rukovi surma jõudis publikuni ka film „Kommuun“, mille kaasstsenaristik oli Tobias Lindholm.

Thomas Vinterberg
Foto: Ulrik Hasemann

THOMAS VINTERBERG

Thomas Vinterberg on sündinud 19. mail 1969. aastal Frederiksbergis, Taanis. 7-aastaselt kolis väike poiss koos perega kohalikku kommuuni, kus elas 19-aastaseks saamiseni. 1989. aastal võeti Thomas Vinterberg vastu mainekasse Taani filmikooli, kusjuures ta oli ajaloo kõige noorem õpilane: vaid 19-aastane. 1993. aastal lõputööna valminud lühifilm „Viimane ring“ (Sidste omgang) võitis žürii ja produtsentide auhinnad Müncheni rahvusvahelisel filmikoolide festivalil ja esikoha Tel Avivi filmifestivalil. Sellele järgnes „Poiss, kes kõndis tagurpidi“ (Drengen der gik baglæns), mis võitis samuti auhindu erinevatel rahvusvahelistel filmifestivalidel.

1995. aastal löid Taani tuntud kineastid liikumise, mis hakkas kandma nime „Dogma 95“. Esialgu kuulusid liikumisse vaid Lars von Trier ja Thomas Vinterberg, kes sõnastasid ka liikumise manifesti, hiljem liitusid nendega Taani režissöörid Kristian Levring, Søren Kragh-Jacobsen ja teised. „Dogma 95“ liikumise eesmärgiks oli filmitegemist „puhastada“, filmides võttel vaid käsikaameraga 35mm lindile, ilma igasuguse lisavalgustuse ja –rekvisiitideta, kasutades mitteprofessionaalseid näitlejaid, otseheli ja loomulikest allikatest tulevat muusikat. Esi-

meseks dogmafilmiks sai Vinterbergi „Perekonna-
pidu“ (*Festen*) – film, mis tõi 28-aastasele mehele au
ja kuulsuse, pärjates teda 1998. aastal Cannes'i filmi-
festivali žürii preemiaga. Dogma liikumine tekitas
rahvusvahelist huvi Taani filmikunsti vastu, seda
isegi niivõrd, et kõiki Taani filme hakatigi dogma-
filmideks nimetama. Hiljem on nii mõnigi režis-
söör, kaasa arvatud Vinterberg, tunnistanud, et
on iseendale kehtestatud reeglite vastu filmi tehes
eksinud, tõmmates võttepaigas näiteks kardinaru-
loo alla, et kohapealset valgust parandada. „Me üri-
tasime filmikunsti alasti kiskuda, kuid sellest sai
järsku stiil või bränd. Seetõttu pidime loobuma ja
edasi liikuma. Kahetsusväärset, sest see kõik oli
väga lõbus. Mis ma sealt kaasa olen võtnud? Ambit-
siooni teha iga film võimalikult puhta, napi ja tea-
taval määral agressiivsena,“ on Vinterberg öelnud.

2000ndatel aastatel valmisid Vinterbergil filmid
„Kõige tähtsam on armastus“ (*It's All About Love*),
„Kallis Wendy“ (*Dear Wendy*) ja „Mees tuleb koju“
(*En mand kommer hjem*), mille edu filmimaailmas
jäi pigem tagasihoidlikuks. Seevastu 2010. aastal
valminud „Submarino“, 2012. aastal esilinastunud
„Jaht“ (*Jagten*) ning 2015. aastal laineid löönud Tho-
mas Hardy romaanil põhinev „Eemal hullutavast
ilmakärast“ (*Far From the Madding Crowd*) tõi
Vinterbergile palju auhindu erinevatelt filmifesti-
validelt.

2016. aastal esilinastunud „Kommuun“ jõudis esmakordselt Mogens Rukoviga kahasse kirjutatud näidendina lavale 2011. aastal Viini mainekas Burgtheateris. Kuna lavastus oli edukas, hakkas Vinterberg mõlgutama filmi ideed, mis pisut hiljem, 2017. aastal realiseerus. Vinterberg pole salanud, et lugu ise on suuresti inspireeritud tema lapse- ja nooruspõlvest, mis möödus kommuunis elades. „Järsku muutus minu perekond 12-liikmeliseks, kes kõik olid omamoodi hullud alasti akadeemikud, kes nautisid koos üksteise seltskonda. Ma igatsen seda koosolemise tunnet väga, mis meil seal majas oli,” on Vinterberg meenutanud. „Ma olin Freja vanune, kui alustasin kommuunis elamist, aga Eriku vanune, kui lahutasin. Natuke mind on igas karakteris. Aga minu vaatenurk on eeskätt esindatud ilmselt Freja tegelases,” kirjeldab Vinterberg – seda enam, et filmis nähtav Freja magamistuba on Vinterbergi nooruspõlve toa täpne koopia. Küsimuse peale, miks ta „Kommuuni“ lõpplahenduses nii brutaalne on, vastab Vinterberg: „Ma olen taanlane. Meile meeldib rääkida elevandist ruumis.“

KOOS JA ISE. TAANLASTE ELUVIISID

Eva Velsker

Millele mõtleb eestlane, kui kujutab ette taanlast ja Taani ühiskonda? Arvatavasti demokraatiale, sallivusele ja mõnusale äraolemisele. Ja ega ta väga ei eksigi, taanlastegi meelest mitte. Kui mõni aasta tagasi peeti arutelusid väärtuste, traditsioonide ja liikumiste üle, mis on kujundanud taanlasi ja Taani ühiskonda ning mida tasub tulevikku kaasa võtta, siis kümne väljavalitu sekka jõudsid ka need märksõnad, ka muu oluliseks peetu on nendega tihedalt seotud. Nii võiks öelda, et taanlastele on oluline, et inimestel oleks hea olla: Taani kui healuriik, kus inimesed ei jää sotsiaalsete probleemide korral üksi, kus neil on tagatud kaitse sotsiaalsete ja füüsiliste riskide korral, kus ühiskond on toeks töötutele ja haigetele, vanadele ja lapsevanematele – neile, kes ühiskonnas nõrgemad. Healuriigi lätteid võib näha 19. sajandi keskpaigast, mil loodi ametiorganisatsioonide toel esimesed haigekassad, 1849. aasta põhiseadusega kindlustati õigus sotsiaalsele abile, 1891. aastal võeti vastu esimene seadus, mis kindlustas ametliku vanadustoetuse.

Heaoluriik põhineb võrdsuse ideel, milles on vähemasti kolm olulist käsitust: võrdne väärtus inimesena, võrdsed võimalused ja majanduslikud võrdsed. Ei võrdsuse idee ega heaoluriik iseenesest ei ole midagi ainuomaselt taanilikku, küll aga võib näha erinevusi rõhuasetustes, nii näiteks tõusevad põhjamaade mõtteviisis esile võrdsed võimalused kui kõigi reaalse võrdsuse eeldus. Taani heaoluriik võib tunduda mujalt tulnule liigagi sekkuv, aga lähtekohtaks on alati nõrgemate kaitse ja inimeste võrdne kohtlemine. Ja teisalt on oluline inimeste endi hää, see, et otsuseid tehakse üheskoos. Nii on solidaarsuse ja võrdsuse kõrval heaoluriigi üheks alustalaks ka usaldus niihästi riigi kui ka kaaskodanike vastu, see eeldab ühiste normide ja väärtuste olemasolu. Kui küsida taanlastelt, kas nad üldiselt usaldavad kaasinimesi, vastab jaatavalt ligi kolmveerand inimesest. (Ei tea, kui palju usaldavad inimesi eestlased?) Usaldus on ühise tegutsemise eeldus ning ühine tegutsemine tundub tõepoolest taanlastele olevat oluline ja loomulik igapäevaelu osa.

Nii on olnud ajalooliselt Taani ühiskonna kujunemisel oluline ühistuliikumine (*andelsbevægelse*). 19. sajandi jooksul hakkasid talupojad üha enam teadlikult koos tegutsema, vabaduse ja võrdsuse poole püüdlemine tõi kaasa ka majandusliku koonzumise. Esimene tarbijate ühistu loodi 1866, esimene ühismeierei aastal 1882 ja õige pea sai selgeks,

et see ühistegevuse vorm lubab ühendada traditsioonilist talupidamist ja suuremõõtmelist, konkurentsivõimelist tootmist. Aga ühtlasi tähendas see paremaid ja võrdsemaid tingimusi seni kehvelmal järjel olevatele talupoegadele, kõik tootjad olid ühtlasi ka kaasosanikud, olenemata majapidamise suuruselt. Ühistud aitasid kaasa elujärje parandamisele, ühistegevuse kaudu kasvas ka ühiskondlik mõjukus. Ühistuliikumist on nimetatud ka talupoegade demokraatia kooliks: just selle kaudu õpiti koos otsustama, demokraatia ja võrdse kohtlemise ideed levisid kiiresti.

Ühistuliikumisega haakub otsapidi teinegi Taanile oluline nähtus: rahvaülikoolid (*folkehøjskoler*). Ehkki need ei olnud otseselt seotud, aga hariduse saamine ja avaram silmaring, mille noored rahvaülikoolidest said, oli üks eeldusi ühistuliikumise omaksvõtmisel, ka paljud ühistuliikumise eestvedajad olid rahvaülikooli taustaga. Rahvaülikoolide idee alusepanija oli teoloog, pastor ja kirjanik N. F. S. Grundtvig, esimene rahvaülikool asutati aastal 1844 ja õige pea hakkas neid kiiresti juurde tekkima. Esialgu oli talurahvas kõige olulisem sihtrühm ja ka õpirütm seati tollase põllutööde tsükli järgi. Nagu kõik muugi, on rahvaülikoolid aja jooksul pidevalt muutunud, aga algusest peale on olnud oluline koostegemine ja ühistunne.

Seesugusele ajaloole mõeldes on ehk arusaadav, miks taanlaste igapäevaelus on ühist tegevust ja kokkuleppeid ehk rohkem, kui meie oleme harjunud. Individualistlikule eestlastele võib see vahel tunduda koguni võõrastav. Suvilaühistus võib näiteks olla kokku lepitud, kui kõrged on hekid või millal muru lehtedest puhtaks riisuda, ja kui keegi teeb teisiti, siis tuletatakse talle seda meelde. Viisakalt muidugi, sest ühistegevus on taanlaste jaoks tihedalt seotud ka vabatahtlikkusega. Ühistel talgupäevadel panustab igaüks oma jõu ja tahtmisega, ühised trepikoja- ja tänavapeod sunniviisilist algatamist ei vaja. Ei saakski seda teha, sest vabadus on Taani demokraatia alusväärtus: iga inimene peab saama elada vabalt ja õnnelikult. Aga vabadusega kaasneb alati vastutus, ja seda teadmist aitab ühiselu kahtlemata rõhutada.

Argielu jagamise viisid tõusid esile 1960. aastate lõpus. Kommuunid (*kollektiver*) olid tollal protest ühiskondliku süsteemi, tarbijalikkuse, tuumpere jäikuse ja autoritaarsuse vastu. Kommuunidest otsiti vabamat ja mõttekamat elu. Sellisena ei ole kommuunid muidugi Taanile ainuomased, ent need sobitusid ilmselt hästi väärtustega, mis ühiskonnas olid juurdunud muuhulgas näiteks ühistuliikumise kaudu. On ka veidi teistsuguseid ühiselu vorme, nt kogukondlik ühiselu (*bofællesskab*), kus kõigil on

omaette eluase ning ühine hoone ja aed koos tegutsemiseks.

Eks ole ühiseluviisidki aja jooksul muutunud, aga vahepealse taandumise kõrval on need taas populaarsemaks muutunud. See muidugi kõlab kokku laiemate ühiskondlike hoiakutega, kogukondlikud liikumised, ühiskontorid jms on meilgi ju üha levinumad. Paljude jaoks on oluline leida endale hea elukeskkond, leida inimesed, kellega jagada argipäeva rõõmu ja muret, kellega koos süüa teha ja veini juua. Ehk tuleb meelde ka *hygge*, mis mõistena on nüüdseks üle maailma levinud ja mis on omal kombel nii olemuslikult taanilik. Mõnus olemine üheskoos, hea toidu, joogi ja muusikaga võiks olla tüüpiline hüge, aga hügelelda saab ka omaette ja üksi. Iga inimesel peab olema õigus oma elu üle ise otsustada, vabalt oma mõtteid väljendada ja vabalt eluviisi valida. Vabameelsus ja tolerantsus ühes vabadusega on üks demokraatliku mõtteviisi aluseid. See tähendab teistsuguste mõtte- ja eluviiside aktsepteerimist, ilma enda veendumustest ja väärtustest loobumata. See on püüd leida tasakaal vabaduse ja reeglite, iseolemise ja koostegemise vahel.

Täna Merike Jürnat, Krõõt Kaljusto-Muncki ja Ditte Folke Kikkert Henrikseni kogemuste jagamise eest.

TAANLASED JA *HYGGE*

Katkendeid raamatust „Väike hygge-raamat“.

*Autor Meik Wiking, eesti keelde tõlkinud Krista Eek,
kirjastus Tänapäev*

Sõna *hygge* pärineb norra keelest ja tähendab heaolu. Pääaegu viissada aastat moodustasid Taani ja Norra ühe kuningriigi, kuni Taani 1814. aastal Norrast ilma jäi. Sõna *hygge* hakati taani kirjakeeles kasutama 1800. aastate alguses ning *hygge* ja heaolu või õnnelikkuse seos ei pruugi olla juhuslik. /.../ Euroopa sotsiaaluuringu andmetel on taanlased Euroopas kõige õnnelikumad, kuid lisaks sellele kohtuvad nad kõige tihemini ka pere ja sõpradega ning tunnevad end kõige tasakaalukamate ja rahu-likumatena. Seetõttu on täiesti mõistetav, miks huvi *hygge* vastu üha kasvab. Ajakirjanikud käivad Taanis ringi ja otsivad *hygge*'t, Suurbritannias peetakse ühes kolledžis Taani *hygge* teemal loenguid ning üle terve maailma avatakse *hygge*-pagariärisid, kauplusi ja kohvikuid. /.../

Hygge õigekiri ja hääldus on veel lihtne. Palju keerulisem on selgitada, mis *hygge* täpsemalt on. *Hygge*'t on kirjeldatud mitmel moel, seda on kutsutud intiimsuse loomise kunstiks, hinge hubasuseks,

ärrituse puudumiseks, rahustavate asjade olemasolust saadavaks naudinguks, hubaseks koosolemiseks ja küünlavalgel kakao joomiseks. /.../ *Hygge* peitub atmosfääris ja kogemuses, mitte asjades. See seisneb nende inimestega koos olemises, keda armastame. Kodutundes. Teadmises, et oleme maailma eest kaitstud, turvalises kohas, kus lubame kaitserüül õlgadelt langeda. Võime lõputult vestelda väikestest või suurtest asjadest siin elus, tunda end lihtsalt mugavalt teineteise vaiksuses keskkonnas või olla lihtsalt omaette ja nautida tassikest teed.

Keskmiselt 60 protsenti eurooplastest suhtleb vähemalt korra nädalas sõprade, pere või kolleegidega. Taanis on sama protsents 78. /.../ *Hygge* oluline element on võrdsus – see on juurdunud sügavalt Taani kultuuri –, mis väljendub näiteks selles, et kõik panustavad *hygge*’liku õhtu korraldamiseks vajalike ülesannete täitmisesse. /.../ Teistega koos veedetud aeg loob sooja, pingevaba, sõbraliku, ehtsa, lähedase, mugava, hubase ja külalislahke atmosfääri. Nii mitmeski mõttes on see nagu soe kallistus, kuid ilma füüsilise kontaktita. /.../ *Hygge*-kunst tähistab seega ka kunsti laiendada oma mugavustsooni ja kaasata sellesse teisi inimesi.

Tuleb tunnista, et taanlased ei ole kuigi osavad oma sõprusringi uusi inimesi kutsuma. Osaliselt on see tingitud *hygge* põhimõttest: kui üritusel oleks

liiga palju uusi inimesi, poleks see enam nii *hygge*'lik. Niisiis nõuab suhtlusringkonda pääsemine palju vaeva ja sellel teekonnal leidub palju üksindust. /.../

Üks peamisi põhjuseid, miks Taanil rahvusvahelistes õnnelikkuse uuringutes nii hästi läheb, seisneb tõigas, et Taani on heaoluriik – see vähendab elanikkonna ebakindlust, muresid ja stressi. /.../ Üleüldine ja tasuta arstiabi, tasuta kõrgharidus ja suhteliselt helled töötushüvitised aitavad paljuski õnnetuse tunnet vähendada. See on eriti oluline nende jaoks, kes ei ole nii heal järjel: nad on Taanis õnnelikumad kui sama ühiskonnakiht teistes rikkastes riikides. Lisaks on Taani ühiskonnas kõrge usalduse tase (pange tähele kõiki neid lastekärusid, mis on jäetud kohvikute ette, kui vanemad on läinud sisse kohvi jooma), kõrge vabaduse tase (taanlaste vastused näitavad, et nad tajuvad omavat suurt kontrolli oma elu üle), jõukuse tase, head valitsemistavad ning hästi toimiv kodanikuühiskond. /.../

Üks Taani õnnelikkuse näitaja kõrge taseme põhjus on töö ja eraelu hea tasakaal, mistõttu on inimestel aega pere ja sõprade jaoks. OECD parema elu indeksi kohaselt on taanlastel rohkem vaba aega kui kõigil teistel OECD liikmesriikide elanikel ning vastavalt Euroopa sotsiaaluuringule tunneb 33 protsenti taanlastest alati või suurema osa ajast end

rahulikuna – sama protsent on näiteks Saksamaal 23, Prantsusmaal 15 ja Suurbritannias 14.

Niisiis on poliitika oluline, kuid võib-olla soodustab *hygge* ka erilist viisi, kuidas lähedastega koos olla. /.../ 1943. aastal töötas Vene-Ameerika psühholoog Abraham Maslow välja mudeli, mida kutsetakse vajaduste hierarhiaks või Maslow püramiidiks, ning teooria, et peame rahuldama oma vajadusi, liikudes püramiidi alaosast ülespoole. Kõige elementaarsemad vajadused on füsioloogilised: toit, vesi ja uni ning turvalisus. Ent sellele järgnevad sotsiaalsed vajadused, meie vajadus armastuse ja kuuluvuse järele. Kui need on rahuldamata, ei saa me liikuda edasi ega täita oma enesehinnangu ja eneseteostuse vajadust.

Kui õnnelikkuse teadlased analüüsivad tänapäeval end õnnelikuks pidavate inimeste ühiseid näitajaid, siis ilmneb eranditult, et need inimesed omavad tähendusrikkaid ja häid sotsiaalseid suhteid. Lisaks näitavad uuringud, et kui inimesed kogevad sotsiaalset isolatsiooni, siis aktiveeruvad neil paljuski needsamad ajupiirkonnad, mis aktiveeruvad füüsilist valu kogedes. /.../

Just sellepärast võib *hygge* olla põhjus, miks taanlased ütlevad, et nende õnnelikkuse tase on kõrge. Taanlastel ei ole ainuüksi poliitilised tugiteenused,

mis võimaldavad neil tegeleda mõtestatud suhetega, vaid neid suunavad ka keel ja kultuur, mis aitavad neil seada esikohale ajaveetmise koos pere ja sõpradega ning arendada aja jooksul kvaliteetseid suhteid.

JÕULUD

Kuigi *hygge*'da saab aasta ringi, muutub *hygge* vaid kord aastas terve kuu peaesmärgiks. Ilma *hygge* saavutamisetä oleks taanlaste jõuluprojekti nimel rügamine täiesti mõttetu. Kastanid, kamin, sõbrad ja pere, kes on kogunenud kokku hõrgutisi täis laua taha, punased, rohelised ja kuldsed kaunistused, kuuselõhn, kõigile tuttavad jõululaulud ja needsamad telesaated, mida näidati eelmisel aastal ja ka igal aastal enne seda – kõik need kuuluvad kogu maailmas üpriski tavaliste jõulutraditsioonide juurde. /.../ Muidugi on mõned jõulutraditsioonid iseloomulikud vaid Taanile, kuid Taani jõulukombed ei erine märkimisväärselt Saksa, Prantsuse või Briti omadest. Üks kindel erinevus on aga, et Taani jõule kavandatakse, neist mõeldakse ja neid hinnatakse alati *hygge* põhimõtete alusel. Mitte ühelgi teisel ajal aastas ei kuule te taanlasi nii tihti *hygge*'st rääkimas. Seda mainitakse sõna otseses mõttes igal võimalusel. Ja loomulikult on taani keeles liitsõna *julehygge* (jõulu-*hygge*), mis on nii omadus- kui ka tegusõna. „Kas soovite tulla *julehygge*'ima?“ /.../

Töörühm

Lavastusjuht Mart Saar

Dekoratsioonid Pärtel Tall, Sven Tõnis Puskar,
Airi Look, Rene Vernik, Roman Kuznetsov

Kostüümid Ene Palu, Aalja Soome, Airiin Saar,
Tiina Uiho, Jaana Leib

Heli Haar Tammik, Arbo Maran, Indrek Tiisel,
Lauri Urb, Nikita Šiškov

Valgus Neeme Jõe, Teet Orupõld, Talis Toit, Sten
Ojaperv, Margus Sepman

Video Lauri Urb

Rekvisiit Terje Kessel-Otsa, Veeli Tamm, Margus
Mänd, Liisa Tetsmann

Grimm Anu Konze, Enda Karimõisa, Annifrid
Muda, Marika Paesalu, Heldi Aun-Trepp

Riietajad Külli Pavelson, Anneli Kõrvel, Õnne
Meronen, Maris Mihašova

Lava Jaak Kaljurand, Jaan Kaljurand, Tarvo Elblaus,
Jarko Rahnel, Joonas Eskla, Ilmar Aru, Rein Jurna,
Ando Tammsaar

Tallinna Linnateatri toetajad ja koostööpartnerid

Tallinna Kultuuriamet
Kultuuriministeerium
Eesti Kultuurkapital

Hooaja peatoetaja Utilitas

Suurtoetajad Espak, Nordecon, ABC Motors

Toetajad Advokaadibüroo COBALT,
Advokaadibüroo TurnStone, Collistar,
Dr. Hauschka, Floorin, Igepa, Ilotrükk,
e-toidupood FOODMOOD, Medicum, Meedius
Eesti, MyFitness, Pariisi Vesi,
Pro Beauté, Ühisteenused

Lavastust toetasid: PereOptika, Uuskasutuskeskus
Dekoratsioonide valmimisel olid abiks:
Meinar Mäesalu ja Random Solutions OÜ

LEIDA RAMMO LINNATEATRI FOND

Eesti Rahvuskultuuri Fondi juures tegutseva Leida Rammo Linnateatri fondi eesmärgiks on toetada Tallinna Linnateatrit ning tunnustada teatri loomingulist kollektiivi.

Annetusi Leida Rammo Linnateatri fondile saab teha:

Saaja: Sihtasutus Eesti Rahvuskultuuri Fond

Pank: EE672200221001101347
SWEDBANK

Selgitus: Annetus
Leida Rammo Linnateatri fondi

TALLINNA LINNATEATER ON EESTI ESIMENE ROHELINE TEATER!

See kavaleht on valmistatud Ecolabeli sertifikaadiga märgistatud paberist.

Loe roheline kontori kohta lisaks:
ekja.ee/et/roheline-kontor/

